

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Erin Watt
BROKEN PRINCE

Copyright © 2016 by Erin Watt

Translation Copyright © 2017 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02017-5

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

erin vot

PRINC
OD PAPIRA

Prevela Branislava Maoduš

Beograd, 2017.

Obožavaocima koji ovaj serijal vole koliko i mi

POGLAVLJE 1

RID

Ulazim kroz pomoćnu prostoriju ispred kuhinje, kuća je mračna i tiha. Na gotovo hiljadu kvadratnih metara prostora nema nigde nikoga. Osmeh mi se širi licem. Moja braća su se razišla svaki na svoju stranu, kućepaziteljka nije tu, a tata je otišao sam bog zna kuda, pa palata Rojalovih pripada samo meni i mojoj devojci.

O, da!

Pretrčavam lagano kuhinju i penjem se stražnjim stepeništem. Nadam se da me Ela čeka na spratu u svom krevetu, sva slatka i seksi u jednoj od mojih starih majica sa kratkim rukavima u kojima je počela da spava. Bilo bi još bolje kada bi *samo* nju nosila... Ubrzavam, obilazim svoju sobu, Istonovu sobu i Gidionovu staru sobu dok se ne nađem pred vratima Eline sobe, koja su, na moje razočaranje, zatvorena. Na kratko kucanje ne dobijam odgovor. Mršt看im se, vadim telefon iz zadnjeg džepa i šaljem joj kratku poruku.

Gde si, mala?

Ne odgovara. Udaram telefonom o butinu. Verovatno je večeras izašla sa svojom drugaricom, Valeri, što je zapravo dobro, jer bi mi prijao tuš pre nego što je vidim. Momci su noćas kod Vejda poduvali tovar trave pa ne želim da joj usmrđim sobu.

Novi plan. Istuširam se, obrijem, a zatim tražim svoju devojk. Skidam majicu, gužvam je u ruci i otvaram vrata svoje sobe ne trudeći se da upalim svetlo. Skidam patike i preko tepiha idem do kupatila.

Namirisao sam je pre nego što sam je video.

Šta kog... ?

Okrećem se prema krevetu dok u nozdrvama osećam sladunjavi miris ruža. „Nema šanse“, režim nazrevši senovitu priliku na madracu.

Dok mi se mišići uz kičmu grče od ljutnje, vraćam se brzim korakom do vrata i pritiskam prekidač za svetlo. I gotovo odmah se kajem zbog toga, jer bleožuta svetlost koja ispunjava sobu otkriva nage obline žene sa kojom ne želim ništa da imam.

„Šta, kog *đavola*, ti radiš ovde?“, brecam se na očevu bivšu devojk.

Bruk Dejvidson mi se zavodljivo smeška. „Nedostajao si mi.“

Zevam u čudu. Da li je ona to ozbiljna, jebote? Žurno virim u hodnik da se uverim da Ela nije stigla. Zatim krećem prema postelji.

„Napolje“, režim, hvatam je za zglob ruke da je svučem sa svog kreveta. Sranje, sada ću morati da menjam posteljinu, jer ako išta smrdi gore od ustajalog piva i trave, to je Bruk Dejvidson.

„Zašto? Nisi se pre žalio.“ Oblizuje crvene usne što bi, uveren sam, trebalo da izgleda zavodljivo, ali se meni od toga grči želudac. Mnogo je tajni u mojoj prošlosti za koje Ela ne zna. Od mnogih bi joj bilo strašno muka. A žena preda mnom je jedna od njih.

„Jasno se sećam da sam ti rekao da ne želim nikada više da do-taknem tvoje pogano dupe.“

Sa lica joj je spao samozadovoljni osmeh. „A ja sam ti rekla da mi se ne obraćaš tako.“

„Obraćaću ti se kako god želim“, brecam se. Još jednom gledam prema vratima. Počinjem da se znojim od očajanja. Ela ne sme da zatekne Bruk ovde.

Kako, dođavola, da joj ovo objasnim? Pogled mi pada na Brukinu odeću rasutu po podu moje sobe – oskudnu mini-haljinu, čipkasti donji veš, cipele sa visokom potpeticom.

Princ od papira

Moje patike su završile pored njenih cipela. Sve ovo izgleda kao haos nastao u žaru strasti.

Podižem Brukine cipele sa poda i bacam ih na krevet. „Ma šta da prodaješ, ne kupujem. Napolje, jebote.“

Vraća mi cipele. Jedna od potpetica mi grebe gole grudi pre nego što padne na pod. „Nateraj me.“

Stežem potiljak. Nisam siguran kakve mogućnosti imam osim da je fizički podignem i na silu izbacim napolje. Šta bih rekao da me Ela uhvati kako iznosim Bruk iz svoje sobe?

Hej, mala, ne obaziri se na mene. Samo iznosim smeće. Vidiš, spavao sam sa tatinom devojkom nekoliko puta, a sada kada su raskinuli, mislim da ona želi da se vrati u moj krevet. Nije to bolesno, zar ne? Sledi nelagodan smeh.

Stežem pesnice pored tela. Gidion mi je uvek govorio da sam autodestruktivan, ali čoveče, ovo je sasvim novi nivo autodestrukcije. Ja sam za ovo kriv. Dozvolio sam da me bes prema ocu otera u postelju ove kučke. Rekao sam sebi da je, nakon onoga što je uradio mami, zaslužio da mu krešem devojku iza leđa.

Pa, obilo mi se o glavu.

„Oblači se“, sikkćem. „Ovaj razgovor je završen...“, zastajem kada čujem zvuk koraka u hodniku.

Čujem kako me neko doziva po imenu.

O jebote. O jebote. O *jebote*.

Čujem Elin glas odmah ispred vrata.

„O, sjajno, Ela je stigla kući“, kaže Bruk dok mi krv mahnito šumi u ušima. „Imam vesti koje želim da podelim sa vama oboma.“

Verovatno je to najgluplja stvar koju mogu da uradim, ali jedino što mi prolazi kroz glavu u ovom trenutku je *popravi stvar*. Želim da ova žena *nestane*.

Zato bacam sve i jurim prema njoj. Hvatam je za ruku da je podignem sa dušeka, ali me kučka privlači sebi. Pokušavam da izbegnem dodir sa njenim nagim telom, ali naposljetku gubim ravnotežu. Koristi to i privija mi se uz leđa. U ušima čujem tihi smeh osećajući istovremeno kako mi grudi koje je kupila u prodavnici pale kožu.

U panici posmatram kako se kvaka okreće.
Bruk šapuće: „Trudna sam, a dete je tvoje.“

Molim?

Čitav moj svet se uz trzaj zaustavlja.

Vrata se otvaraju. Pojavljuje se Elino prelepo lice. Posmatra moje. I ja vidim kako joj sa lica nestaje radost i pojavljuje se zaprepašćenje.
„Ride?“

Zaleđen sam, ali moj mozak radi punom parom, uspaničeno pokušava da izračuna kada smo Bruk i ja poslednji put bili zajedno. Bilo je to na Dan Svetog Patrika. Gid i ja smo se izležavali pored bazena. On se napio, ja sam se napio. On je bio strašno uznemiren zbog nečega. Tate, Sav, Dajne, Stiva. Nisam ništa od svega toga razumeo.

Nejasno sam svestan Brukinog kikota. Gledam u Elino lice, ali ga ne vidim. Trebalo bi da kažem nešto, ali ne govorim ništa. Zauzet sam. Paničenjem. Razmišljanjem.

Dan Svetog Patrika... oteturao sam se na sprat i onesvestio se, a probudile su me vrele, vlažne usne na kiti. Znao sam da to nije Abi jer sam već bio raskinuo sa njom, a i ona mi se ne bi krišom uvukla u sobu. A i ko sam ja da odbijem besplatno pušenje?

Ela otvara usta i nešto govori. Ne čujem je. U vrtlogu sam krivice i samoprezira i ne mogu da se otrgnem. Mogu samo da zurim u nju. Moju devojkicu. Najlepšu devojkicu koju sam ikada video. Ne mogu da sklonim pogled sa te zlatne kose, tih krupnih plavih očiju koje me mole da joj objasnim šta se dešava.

Reci nešto, naređujem svojim nekooperativnim glasnim žicama.

Usne mi se ne pomeraju. Osećam hladan dodir na vratu i trzam se.

Reci nešto, dođavola. Ne dozvoli joj da ode...

Prekasno. Ela izleće na vrata.

Glasan tresak me trza iz transa. Na neki način. I dalje ne mogu da se pomerim. Jedva da mogu da dišem.

Dan Svetog Patrika... to je bilo pre više od šest meseci. Ne znam mnogo o trudnicama, ali na Bruk jedva da se nešto vidi. Nema šanse.

Nema. Šanse.

Nema. Šanse. Da. Je. To. Dete. Moje.

Skačem sa kreveta i ignorišem divlje podrhtavanje ruku dok jurim prema vratima.

„Stvarno?“ čujem Brukin glas, koji zvuči kao da se zabavlja. „Poći ćeš za njom? Kako ćeš joj ovo objasniti, mili?“

Okrećem se besno. „Kunem ti se bogom, ženo, ako ne nestaneš iz moje sobe, izbaciću te napolje.“ Tata je uvek govorio da muškarac koji podigne ruku na ženu unižava sebe i spušta se podno njenih nogu. Zbog toga nikada nisam udario ženu. Nikada nisam ni osetio potrebu dok nisam sreo Bruk Dejvidson.

Ignoriše pretnju. Nastavlja da me muči, nabraja sve moje strahove. „Kakve ćeš joj laži reći? Da me nikada nisi ni dotakao? Da me nikada nisi želeo? Šta misliš kako će reagovati kada sazna da si kresao devojkju svog tate? Misliš li da će te i dalje želeći?“

Gledam u sada prazna vrata. Čujem prigušene zvuke iz Eline sobe. Želim da potrčim preko hodnika, ali ne mogu. Ne mogu dok je Bruk još u kući. Šta ako istrči iz sobe potpuno gola govoreći kako je trudna sa mnom? Kako da to objasnim Eli? Kako da je nateram da mi poveruje? Bruk mora da ode pre nego što se suočim sa Elom.

„Napolje.“ Istresam sve svoje frustracije na Bruk.

„Zar ne želiš najpre da čuješ pol deteta?“

„Ne. Ne želim.“ Posmatram njeno vitko, nago telo i vidim da joj je stomak blago zaobljen. Žuč mi se nakuplja u ustima. Bruk nije od onih što se goje. Njen izgled je njeno jedino oružje. Znači da kučka ne laže da je trudna.

Ali to dete nije moje.

Možda je tatino, ali sasvim sigurno moje nije.

Otvaram vrata i istrčavam napolje. „Ela“, dozivam je. Ne znam šta ću joj reći, ali bolje je bilo šta nego ništa. Još uvek psujem sebe što sam se onako zaledio. Bože, kako sam sjeban.

Zastajem pred vratima njene sobe. Letimičan pogled ne govori mi ništa. Zatim ga čujem – tihi, grleni zvuk turiranja sportskog motora. Uz nalet panike, jurim niza stepenište dok se Bruk smeje za mnom poput veštice.

Bacam se na ulazna vrata, zaboravljam da su zaključana, a kada konačno uspem da ih otvorim, napolju od Ele nema ni traga. Mora da je odjurila brzinom koja je mogla da se meri mahovima. Sranje.

Kamenje pod nogama podseća me da na sebi imam samo farmerke. Okrećem se na peti i preskačem po tri stepenika, samo da bih naglo stao kada je Bruk izašla na odmorište.

„Nema šanse da je to dete moje“, režim. Da je zaista moje, Bruk bi ovu kartu odigrala odavno, ne bi je skrivala do sada. „Sumnjam da je i tatino, jer da jeste, ne bi se skidala u mojoj sobi kao jeftina kurva.“

„Dete pripada onome kome kažem da pripada“, rekla je ledeno.

„Gde ti je dokaz?“

„Nije mi potreban dokaz. Moja reč protiv tvoje, a kada stignu testovi očinstva, ja ću već imati prsten.“

„Srećno ti bilo.“

Hvata me za ruku kada pokušam da prođem pored nje. „Nije mi potrebna sreća. Imam tebe.“

„Ne. Nikada me nisi imala.“ Oslobađam se njenog stiska. „Idem da pronađem Elu. Ostani ovde koliko god želiš, Bruk. Ja više neću da igram tvoje igre.“

Njen ledeni glas me zaustavlja pre nego što sam stigao do svoje sobe. „Ako nateráš Kaluma da me zaprosi, reći ću svima da je dete njegovo. Ako mi ne pomogneš, svi će biti u ubeđenju da je dete tvoje.“

Zastajem na vratima. „DNK test će pokazati da nije moje.“

„Možda“, cvrkuće, „ali DNK će pokazati da je u pitanju neko od Rojalovih. Ti testovi ne prave uvek razliku između bliskih srodnika, naročito očeva i sinova. Biće dovoljno da ubacim crv sumnje u Elinu glavu. Zato te pitam, Ride, želiš li da kažem svetu – Eli – da ćeš biti tatica? Jer ja ću to uraditi. Ili ćeš pristati na moje uslove i niko nikada neće saznati.“

Oklevam.

„Jesmo li se dogovorili?“

Stežem zube. „Ako uradim ovo, ako prodam ovu – ovu...“, borim se da pronađem pravu reč, „... ideju mom ocu u tvoje ime, ostavićeš Elu na miru?“

Princ od papira

„Kako to misliš?“

Okrećem se polako. „Mislim, kučko, da ništa od tvog sranja ne sme da dodirne Elu. Nećeš joj se obraćati, čak joj nećeš ni objašnjavati ovo...“ Mašem rukom prema njenom sada odevenom telu. „Smešićeš se, i govoriti joj 'ćao', ali nećeš sa njom razgovarati o intimnim stvarima.“

Ne verujem ovoj ženi, ali ako uspem da se pogodim za Elu – i da, za sebe – učiniću to. Tata je sam sebi zapržio čorbu. Sada može da je jede do mile volje.

„Dogovoreno. Obradi oca, i ti i Ela možete da živite srećno do kraja života.“ Bruk se smeje i saginje se da uzme cipele. „Ako uspeš da je vratiš.“

POGLAVLJE 2

Dva sata kasnije, počinjem da paničim. Prošla je ponoć, a Ela se još nije vratila.

Zar se ne bi do sada već vratila kući da urla na mene? Želim da mi kaže da sam kreten koji ne zaslužuje njenu pažnju. Želim da mi se unese u lice i da bljuje vatru na mene. Želim da vrišti na mene, šutira me, udara.

Prokletstvo, želim je.

Gledam telefon. Prošli su sati otkako je otišla. Ukucavam njen broj, ali telefon zvoni i zvoni.

Još jedan poziv i uključuje se govorna pošta.

Šaljem poruku. *Gde si?*

Ne odgovara.

Tata brine.

Lažem nadajući se da ću dobiti odgovor, ali telefon ostaje nem. Možda me je blokirala? Ova pomisao me peče, ali nije sasvim luda, pa utrčavam u kuću i ulazim u sobu mog brata. Ela nije mogla sve da nas blokira.

Iston spava, ali mu se telefon puni na noćnom stočiću. Uključujem ga i ukucavam još jednu poruku. Dopada joj se Iston. Otplatila je njegov dug. Istonu će se javiti, zar ne?

Hej. Rid mi je rekao da se nešto desilo. Jesi li dobro?

Princ od papira

Ništa.

Možda je parkirala malo dalje niz put pa šeta uz obalu? Stavljam Istonov telefon u džep za slučaj da odluči da mu se javi i žurim niz stepenice do terase iza kuće.

Obala je potpuno prazna, pa trčim do poseda Vordingtonovih četiri kuće niže od našeg. Nije ni tamo.

Osvrćem se, gledam niz stenovitu obalu, pa u okean, i ne vidim ništa. Nema ljudi. Nema tragova u pesku. Nema ničega.

Frustraciju smenjuje panika dok jurim nazad prema kući i ulazim u rendž rover. Spuštam prst na dugme za paljenje i žurno udaram pesnicom o komandnu tablu. Razmišljaj. Razmišljaj. *Razmišljaj.*

Valeri. Mora da je kod Valeri.

Za manje od deset minuta stojim u kolima pred Valinom kućom, ali nema ni traga od Elinog sportskog plavog kabrioleta na ulici. Ostavljam uključen motor rovera, iskačem napolje i žurno idem prilazom prema kući. Elin automobil ni tu nije parkiran.

Ponovo gledam u telefon. Nema poruka. Nema poruka ni na Istonovom telefonu. Displej mi kaže da mi za dvadeset minuta počinje trening, što znači da bi Ela trebalo da je u pekari u kojoj radi. Obično se vozimo zajedno. Čak i nakon što je dobila automobil – poklon mog oca – vozili smo se zajedno.

Ela je rekla da je to zato što ne voli da vozi. Rekao sam joj da je opasno da vozi ujutro. Lagali smo jedno drugo. Lagali smo sami sebe jer nijedno od nas nije bilo spremno da prizna istinu: nismo mogli da odolimo jedno drugom. Bar je to sa mnom slučaj. Od trenutka kada je ušla na vrata, sa tim njenim krupnim očima i opreznom nadom, nisam mogao da se držim podalje od nje.

Instinkti su me glasno upozoravali da će mi ona samo nevolju doneti. Prevarili su se. nije ona meni nevolju donela. Ja sam je sam sebi na vrat natovario. I dalje to činim.

Rid, uništitelj.

Bio bi to sasvim kul nadimak da nisam uništavao svoj i njen život.

Stižem na prazan parking pekare. Nakon pet minuta neprestanog udaranja na vrata na njima se pojavljuje vlasnica – Lusi, čini mi se – i namršteno me gleda.

„Otvaramo tek za sat vremena“, obaveštava me.

„Ja sam Rid Rojal, Elin...“ Šta sam joj ja? Momak? Usvojeni brat? Šta? „Drug.“ Dođavola, nisam čak ni to. „Da li je ovde? Imamo hitan porodični slučaj.“

„Ne, nije se pojavila“, Lusi je nabrala čelo od brige. „Pozvala sam je, ali mi se nije javila. Ona je odličan radnik, pa sam mislila da se možda razbolela i ne može da se javi.“

Srce mi tone. Ela nikada nije propuštala radni dan u pekari premda to od nje zahteva ustajanje u cik zore i gotovo tri sata rada pre početka nastave.

„O, dobro, mora da je kod kuće u krevetu“, mrmljam i povlačim se.

„Čekaj malo“, viče Lusi za mnom. „Šta se dešava? Da li tvoj otac zna da je Ela nestala?“

„Nije nestala, gospođo“, dovikujem joj već na pola puta do kola. „Kod kuće je. Kao što ste rekli. U krevetu.“

Izvlačim se sa parkinga i zovem trenera. „Neću stići na trening. Hitan porodični slučaj“, ponavljam.

Isključujem urlanje trenera Luisa. Smiruje se nakon nekoliko minuta. „U redu, sinko. Ali očekujem da dovučeš dupe sutra rano ujutro.“

„Razumem.“

Kada sam se ponovo vratio kući, otkrio sam da je naša kućna pomoćnica, Sandra, stigla i da priprema doručak.

„Jesi li videla Elu?“, pitam punačku brinetu.

„Mislim da nisam.“ Sandra gleda na sat. „Ona je u ovo vreme već na poslu. A i ti bi trebalo da si otišao, kada smo već kod toga. Šta se dešava? Zar nemaš trening?“

„Trener je imao hitan porodični slučaj“, lažem. Tako sam đavolski dobar lažov. Postane ti to gotovo druga priroda kada svakog časa, svakog dana skrivaš istinu.

Princ od papira

Sandra cokće. „Nadam se da nije ništa ozbiljno.“

„I ja“, odgovaram joj. „I ja.“

Na spratu ulazim u sobu u koju je trebalo da zavirim pre nego što sam izjurio napolje. Možda se ušunjala dok sam pokušavao da je pronađem. Ali u Elinoj sobi vlada mrtvačka tišina. Njen krevet je i dalje netaknut. Sto besprekoran.

Proveravam njeno kupatilo, koje takođe izgleda kao da ga niko nije koristio. Isto stanje zatičem u garderoberu. Sve njene stvari vise na jednakim drvenim vešalicama. Cipele su uredno poređane na podu garderobera. Vidim neotvorene kutije i neraspakovane kese pune odeće koju joj je verovatno Bruk odabrala.

Na silu potiskujem osećaj krivice što joj narušavam privatnost, i preturam po njenom noćnom stočiću – prazan je. Ispreturao sam jednom njenu sobu, u početku kada joj još nisam verovao, i znam da u noćnoj komodi drži knjigu poezije i muški sat. Sat je identična replika sata mog tate. Njen je pripadao tatinom najboljem prijatelju, Stivu, Elinom biološkom tati.

Zastajem nasred sobe i osvrćem se. Nema ovde ničega što ukazuje na njeno prisustvo. Nema telefona. Nema njene knjige. Ni njenog... o, prokletstvo, nema njenog ranca.

Izlećem iz sobe i trčim niz hodnik do Istonove sobe.

„Iste, budi se. Iste!“, kažem oštro.

„Šta je bilo?“, stenje. „Zar je vreme za buđenje?“ Trepere mu kapci i gleda me čkiljeći. „O, sranje. Kasnim na trening. Zašto ti nisi već otišao?“

Skače iz kreveta, ali ga ja hvatam za ruku pre nego što odjuri. „Ne idemo na trening. Obavestio sam trenera.“

„Molim? Zašto...“

„Zaboravi na to sada. Koliki je bio tvoj dug?“

„Moj šta?“

„Koliko si dugovao kladioničaru?“

Gleda me trepćući. „Osam hiljada. Zašto?“

Na brzinu sam izračunao. „To znači da su Eli ostale još oko dve hiljade, zar ne?“

„Eli?“, mršti se. „Šta s njom?“

„Mislim da je otišla.“

„Kuda otišla?“

„Pobegla. Utekla“, režim. Ustajem i prilazim prozoru. „Tata joj je platio da ostane ovde. Dao joj je deset hiljada. Razmisli, Iste. Morao je da plati siročetu koje se skidalo da zaradi za život da dođe da živi sa nama. I verovatno je trebalo toliko da joj daje svaki mesec.“

„Zašto je otišla?“, pita me zbunjeno, i dalje delimično usnuo.

Nastavljam da zurim kroz prozor. Kada se razbudi, povezaće sve.

„Šta si uradio?“

Aha, evo ga.

Pod škripi dok tabana po sobi. Čujem ga kako ispod daha psuje dok se oblači.

„Nije važno“, kažem nestrpljivo. Okrećem se prema njemu i nabrajam mesta koja sam obišao. „Šta misliš gde je?“

„Ima dovoljno novca za avionsku kartu.“

„Ali štedljivo troši novac. Nije potrošila gotovo ništa dok je bila ovde.“

Iston zamišljeno klima glavom. Zatim nam se pogledi susreći i uglas progovaramo, kao da smo mi blizanci u domaćinstvu Rojalovih, umesto naše braće Sojera i Sebastijana. „GPS.“

Pozivamo GPS službu koju poseduje kompanija *Atlantska avijacija* i koji moj tata stavlja u svaki automobil koji kupi. Ljubazna pomoćnica nam kaže da je novi audi S5 parkiran na autobuskoj stanici.

Izlećemo kroz vrata i pre nego što je krenula da nam govori adresu.

„Ima sedamnaest godina. Ove je visine.“ Pokazujem rukom svoju bradu dok opisujem Elu službenici koja prodaje karte. „Plavu kosu. Plave oči.“ Oči poput Atlantika. Olujnosive, ledenoplave, neizmerno duboke. Izgubio sam se u njenom pogledu više nego jednom. „Ostavila je telefon.“ Podižem mobilni. „Moramo da je pronađemo.“

Službenica cokće. „O, naravno. Silno je žurila da ode. Kupila je kartu do Gejnsvila. Baka joj je umrla, znate.“

Princ od papira

I Ist i ja klimamo glavom. „Kada je autobus krenuo?“

„O, pre nekoliko sati. Do sada već mora da je stigla tamo.“ Službenica odmahuje glavom poraženo. „Plakala je kao da joj je srce slomljeno. Ne viđa se to više – da je deci toliko stalo do starog sveta. Bilo je to strašno milo. Baš mi je bilo žao.“

Iston steže pesnice. Iz njega izbija bes u talasima. Da smo sami, jedna od njih bi me udarila u lice.

„Hvala, gospođo.“

„Nema na čemu, dušo.“ Pozdravlja nas klimanjem glave.

Izlazimo iz zgrade i stajemo pored Elinog automobila. Pružam ruku, a Iston mi na dlan spušta rezervne ključeve.

Unutra u središnjoj konzoli pronalazim njen privezak za ključeve, i njenu knjigu poezije između čijih stranica se nalazi nešto što mi liči na vlasnički list automobila. U pretincu je ostavila telefon koji i dalje pokazuje sve nepročitane poruke koje sam joj ja poslao.

Sve je ostavila za sobom. Sve povezano sa Rojalovima.

„Moramo u Gejnsvil“, kaže Iston ravnim glasom.

„Znam.“

„Hoćemo li reći tati?“

Ako obavestimo Kaluma Rojala, mogli bismo uzeti njegov avion. Bili bismo tamo za jedan sat. U suprotnom, to je vožnja od šest časova.

„Ne znam.“ Osećaj žurbe da je pronađem oslabio je. Sada znam gde je. Mogu da je pronađem. Samo moram da shvatim kakav pristup da primenim.

„Šta si uradio?“, ponovo me pita brat.

Nisam spreman za talas mržnje koji će mi poslati pa ćutim.

„Ride.“

„Uхватила me je sa Bruk“, kažem grubim glasom.

Zeva u čudu. „Sa Bruk? Tatinom Bruk?“

„Da“, prisiljavam sebe da se okrenem prema njemu.

„Koji ti je? Koliko si često bio sa Bruk?“

„Možda dva puta“, priznajem. „Ali nisam bio sa njom u poslednje vreme. A definitivno nisam sa njom bio sinoć. Nisam je ni do-
takao, Iste.“

Steže vilicu. Umire od želje da me udari, ali neće. Ne u javnosti. I njemu je mama govorila što i meni. Gledajte da ne ukaljate ime Rojalovih, momci. Lako ga je uniziti, mnogo ga je teže ponovo osvetlati.

„Trebalo bi te obesiti za jaja.“ Pljuje mi pred noge. „Ako ne pronađeš Elu i ne dovedeš je nazad, ja ću se prvi postarati da se to desi.“

„To je pošteno“, trudim se da ostanem smiren. Ne вреди ljutiti se. Ne вреди prevrnuti ovaj automobil. Ne вреди urlikati premda se trudim da otvorim usta i izbacim sav bes i samoprezir u vazduh.

„Pošteno?“, frkće zgađeno. „Znači, nije te briga što je Ela otišla u neki univerzitetski grad da je pipkaju pijanice?“

„Ona je borac. Siguran sam da je bezbedna.“ Ove reči mi zvuče tako smešno da skoro da mi zastaju u grlu. Ela je prelepa devojkica i sasvim je sama. Ne može se predvideti šta će joj se desiti. „Želiš li da odvezeš njen automobil kući pre nego što krenemo za Gejnsvil?“

Iston me gleda otvorenih usta.

„Pa?“, pitam ga nestrpljivo.

„Naravno. Zašto da ne?“ Otima mi privezak s ključevima iz ruke. „Mislim, koga briga što je ona zgodna sedamnaestogodišnjakinja i što je sasvim sama, i što nosi sa sobom dve hiljade u kešu?“ Stežem pesnice. „Nije da će je neki narkoman na metu pogledati i pomisliti, 'eno lake mete. Ta devojkica visoka je metar i pedeset i nešto je lakša od jedne moje noge i neće moći da se odbrani od mene“ – postaje mi teško da dišem, „i uveren sam da će svaki tip koji je sretne imati samo najbolje namere. Nijedan je neće odvući u mračnu uličicu i smenjivati se na njoj dok ne...“

„Umukni, jebote!“, urlam.

„Konačno.“ Ist podiže ruke.

„Kako to misliš?“ Gotovo dahćem od besa. Slike koje mi je Iston oslikao teraju me da pomislim kako bih mogao da se pretvorim u zver i odjurim za Gejnsvil rušeći sve pred sobom dok je ne pronađem.

„Ideš unaokolo kao da ti ništa ne znači. Možda si ti od kamena, ali meni se Ela dopada. Ona je... bila dobra po nas.“ Njegova žalost je gotovo opipljiva.